ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelky **JUDr. L. K.**, za účasti **1/ M. P.**, **2/ Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2004, č. j. 24 Az 1648/2003 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2004, č. j. 24 Az 1648/2003 - 52, byla stěžovatelka ustanovena zástupkyní účastníkovi 1/ s odůvodněním, že účastník 1/ se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2003, č. j. 24 Az 1648/2003 - 18, a protože z vyjádření o osobních, výdělkových a majetkových poměrech bylo zjištěno, že nemá žádné příjmy ani majetek, splnil předpoklady pro přiznání osvobození od soudních poplatků, a protože v řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, byla stěžovatelka ustanovena jeho zástupkyní.

Stěžovatelka se podanou kasační stížnosti domáhá zrušení napadeného usnesení, v níž především namítala, že účastník 1/ neposkytl potřebnou součinnost. K osobnímu jednání dne 29. 10. 2004 se nedostavil a písemně ani telefonicky její kancelář nekontaktoval. Dne 27. 10. 2004 obdržela písemnou odpověď provozovatele ubytovacího zařízení, že se účastník 1/ na adrese, na které se má zdržovat, nezdržuje a provozovateli není známa jeho současná adresa. Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud nerespektoval vztah místa výkonu advokacie a místní příslušnosti soudu, který rozhodnutí ve věci vydal a nadále v něm bude jednat, a proto se jí rozhodnutí soudu jeví jednak nehospodárné a jednak není zárukou

toho, aby ve smyslu ust. § 6 o. s. ř. ochrana práv účastníka řízení byla rychlá a účinná a aby skutečnosti, které jsou mezi účastníky sporné, byly spolehlivě zjištěny. Dovolávala se důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když shoda místa pobytu účastníka 1/ s místem výkonu advokacie nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, a rovněž namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku odůvodnění rozhodnutí o určení zástupce podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil námitky stěžovatelky spočívající v nedostatku součinnosti ze strany účastníka 1/, vztahu místa pobytu účastníka 1/ a sídla advokátky, popř. sídla soudu, nikoliv podle jí tvrzeného důvodu uvedeného v §103 odst. 1 písm. b) s. ř. s, neboť tento důvod míří na vady řízení před správním orgánem a nikoliv soudem, ale podle písm. d) citovaného ustanovení, tedy z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Uvedenými námitkami se stěžovatelka v podstatě domáhá možnosti odmítnutí právních služeb účastníkovi 1/.

Odmítnutí právních služeb advokátem s. ř. s. neupravuje, a proto je třeba použít zákon č. 85/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“).

Podle § 18 odst. 1 zákona o advokacii je advokát oprávněn poskytnutí právních služeb odmítnout, pokud nebyl podle zvláštních předpisů ustanoven nebo Komorou k poskytnutí právních služeb podle odstavce 2 určen; ustanovení § 19 tím není dotčeno.

Podle § 19 odst. 1 zákona o advokacii je advokát povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže a) v téže věci nebo ve věci související již poskytl právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, b) osobě, jejíž zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o právní služby žádá, poskytl již v téže věci nebo věci související právní služby advokát, s nímž vykonává advokacii ve sdružení nebo společnosti, c) by informace, kterou má o jiném klientovi nebo o bývalém klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit, d) projednání věci se zúčastnil advokát, případně osoba advokátovi blízká, e) zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, jsou v rozporu se zájmy advokáta nebo osoby advokátovi blízké.

Podle § 20 odst. 1 zákona je o advokacii je advokát povinen od smlouvy o poskytování právních služeb odstoupit, popřípadě požádat o ustanovení či požádat Komoru o určení jiného advokáta (§ 18 odst. 2), zjistí-li dodatečně skutečnosti uvedené v § 19. Podle odst. 2 citovaného ustanovení je oprávněn odstoupit od smlouvy o poskytování právních služeb, popřípadě požádat o zrušení ustanovení či požádat Komoru o určení advokáta (§ 18 odst. 2), dojde-li k narušení nezbytné důvěry mezi ním a klientem nebo neposkytuje-li klient potřebnou součinnost. Podle odst. 3 citovaného ustanovení je oprávněn odstoupit od smlouvy o poskytování právních služeb, nesloží-li klient přiměřenou zálohu na odměnu za poskytnutí právních služeb, ačkoliv byl o to advokátem požádán.

Z citovaných ustanovení především vyplývá, že možnosti odmítnutí poskytnutí právních služeb advokátem jsou taxativně vymezeny, a proto ustanovený advokát

není oprávněn požádat o zrušení ustanovení z jiných než zde uvedených důvodů. Není tedy oprávněn domáhat se zrušení ustanovení např. z důvodu tvrzené nehospodárnosti, nedostatku vazby sídla advokáta na sídlo soudu, ani z toho vyvozované nemožnosti účinné ochrany práv účastníka, jak se toho dovolává stěžovatelka. Proto tyto námitky jsou nepřípustné a Nejvyšší správní soud k nim nemůže přihlédnout.

Při přezkoumávání rozhodnutí o ustanovení, resp. neustanovení advokáta, vychází Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu v době rozhodování krajského soudu a nemůže tedy přihlížet ke skutečnostem, které nastanou až po tomto rozhodnutí. Z tohoto důvodu nelze přihlédnout k tvrzením stěžovatelky, že jí účastník 1/ neposkytl nezbytnou součinnost, neboť tyto okolnosti nastaly až po vydání napadeného usnesení a mohou být jen důvodem pro podání žádosti o zproštění ustanovení podle § 19 zákona o advokacii. Proto Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledal rovněž důvodnou.

Stěžovatelka také namítala nepřezkoumatelnost napadeného usnesení z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro „nedostatek jeho odůvodnění“ (správně pro nedostatek důvodů), aniž by tuto námitku konkretizovala. Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že se krajský soud vypořádal se všemi v zákoně uvedenými předpoklady a při jejich naplnění ustanovil účastníku 1/ zástupcem stěžovatelku. Proto odůvodnění odpovídá požadavkům přezkoumatelnosti, a Nejvyšší správní soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a dalším účastníkům žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu